

Decizia nr. 2358/2017
R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția de Contencios Administrativ și Fiscal
Ședința publică de la 22 iunie 2017

Asupra recursului de față,

Din examinarea lucrărilor din dosar constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei;

1.1. Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București, secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, sub nr. x/2/2015, reclamanta SC A. SRL în contradictoriu cu pârâțul B./C., a formulat contestație împotriva Deciziei nr. 01 din 04 martie 2015, solicitând anularea acesteia.

S-a arătat în esență că la data de 14 septembrie 2014 prin adresa, completată ulterior, la cererea Consiliului Concurenței, prin adresa din 20 noiembrie 2014, a formulat plângere prin care învedera încălcarea prevederilor art. 31 alin. (1) din O.G. nr. 89/2003 de către societatea SC D. SRL Brașov, constând în tratamentul inechitabil și discriminatoriu în ceea privește sistemul de tarifare în cadrul contractului de exploatare din 2013, respectiv pentru postul de mișcare de la km. 200+400 pe secția neinteroperabilă Roșiori Est-Turnu Măgurele, dar și nerespectarea dispozițiilor legale privind dreptul de a beneficia pe o bază nediscriminatorie de accesul la liniile de depozitare (liniile ferate industriale).

1.2. Prin sentința nr. 232 din 28 ianuarie 2016, Curtea de Apel București, secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamanta SC A. SRL.

2. Calea de atac exercitată;

2.1. Împotriva sentinței nr. 232 din 28 ianuarie 2016 a Curții de Apel București, secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, a declarat apel reclamanta SC A. SRL.

Întrucât calea de atac a apelului este incompatibilă cu specificul materiei contenciosului administrative, cauzele având ca obiect cereri de apel formulate în temeiul dispozițiilor N.C.P.C. împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de curțile de apel, ca instanțe de contencios administrative, se califică și se vor înregistra ca cereri de recurs.

Prin urmare instanța urmează a califica calea de atac a apelului ca fiind recurs.

Prima critică adusă sentinței recurate se referă la faptul că argumentele instanței de fond sunt neîntemeiate deoarece, așa cum rezultă din dispozițiile art. 13 din O.G. nr. 60/2004, modificat prin Legea nr. 402/2004, obligativitatea încheierii contractului de exploatare a liniei ferate

industriale revine în exclusivitate proprietarilor de x care doresc să aibă acces la infrastructura administrată de CN E. SA și nu la propria linie ferată industrială.

Se mai susține că instanța de fond este într-o gravă eroare întrucât societatea recurentă nu a invocat faptul că administratorul infrastructurii feroviare publice SC D. SRL ar fi practicat alte prețuri decât cele practicate de CN E. SA în ceea ce privește taxa de acces pe infrastructura feroviară publică x, ci a invocat faptul că, în mod abuziv SC D. SRL a refuzat în mod nejustificat accesul la linia de depozitare deținută la Roșiorii de Vede, a operatorilor feroviari SC F. SRL și SC G. SA, care achitaseră taxa x.

În opinia recurente, SC D. SRL abuzând de poziția sa de monopol, a constrâns societatea recurentă în vederea încheierii unui contract cu clauze abuzive și în condiții dezavantajoase acesteia, sancțiunea pentru neîncheierea contractului în condițiile dorite de intimat fiind suspendarea accesului la și dinspre infrastructura feroviară publică blocând astfel accesul la punctul de lucru menționat, încălcându-se astfel și principiile privind poziția de egalitate a părților dintr-un contract.

3. Procedura de examinare a recursului în completul de filtru;

Raportul asupra admisibilității în principiu a recursului, întocmit potrivit dispozițiilor art. 493 alin. (2) și (3) C. proc. civ., republicat, a fost analizat în Complet de filtru și comunicat părților în baza Încheierii de ședință din data de 17 ianuarie 2017, potrivit art. 493 alin. (4) C. proc. civ.

Prin Încheierea de ședință din data de 3 martie 2017, Completul de filtru, apreciind incidența în cauză a prevederilor art. 493 alin. (7) C. proc. civ., a admis în principiu recursul și a fixat termen pentru judecata cauzei pe fond.

II. Soluția și considerentele Înaltei Curți asupra recursului;

Analiza motivelor de casare;

În urma analizării susținerilor părților și a dispozițiilor legale incidente, instanța de recurs a constatat că, criticile formulate de reclamanta - recurentă nu se circumscriu actelor normative care guvernează sistemul feroviar și nici dispozițiilor art. 31 din O.G. nr. 89/2003 privind alocarea capacităților de infrastructură feroviară și tarifarea utilizării infrastructurii feroviare.

Astfel, conform normelor legale în vigoare, respectiv O.G. nr. 60/2004, privind reglementările referitoare la construirea, întreținerea, repararea și exploatarea căilor ferate, altele decât cele administrate de CN E. SA, cu modificările și completările ulterioare, respectiv Ordinul ministrului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului nr. 880/2005 pentru aprobarea procedurilor de aplicare a prevederilor O.G. nr. 60/2004, Hotărârea nr. 2299/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor O.G. nr. 60/2004, recurenta, în calitate de deținătoare a liniei ferate industriale care se jonctionează cu infrastructura publică feroviară neinteroperabilă la km 200+400 pe Secția Roșiori - Turnu Măgurele, în eventualitatea

în care dorea ca linia ferată industrială să fie racordată Secției Roșiori - Turnu Măgurele, avea obligația de a încheia un contract de exploatare.

În acest sens între părți, a intervenit Contractul din 2013, convenție a cărei necesitate a izvorât din calitatea de proprietar al liniei ferate industriale racordată la infrastructura publică neinteroperabilă, a recurentei, și nicidecum dintr-o presupusă calitate de operator de transport feroviar.

Prin art. 13 din O.G. nr. 60/2004, s-a impus obligația încheierii contractului de exploatare în sarcina proprietarul liniei ferate industriale, astfel încât susținerile recurentei-reclamante sunt neîntemeiate, aceasta confundând contractul de exploatare cu contractul de acces pe infrastructura feroviară în baza căruia administratorul/gestionarul infrastructurii feroviare percepe taxa de utilizare a infrastructurii denumită x, iar afirmația potrivit căreia a fost obligată să încheie contractul pentru a avea acces la propria linie ferată industrială nu poate fi reținută.

În motivarea căii de atac, recurenta susține că partenerilor săi comerciali, SC A. SRL și SN G. SA, le-a fost restricționat accesul pe infrastructura feroviară deținută de SC D. SRL Brașov, însă SC A. SRL nu prezintă niciun mandat din partea societăților respective, care să-i permită să se subroge acestora și aceste societăți nu au reclamat acest lucru în nume propriu.

Mai mult decât atât, SC D. SRL Brașov nu avea un interes în restricționarea circulației pe secția în cauză, de vreme ce în eventualitatea în care pe calea ferată gestionată de aceasta circula material rulant, societățile care îl dețin plătesc taxă de utilizare a infrastructurii feroviare.

Prin urmare, procedura efectuată de SC D. SRL nu poate fi interpretată ca fiind un refuz de a permite accesul pe infrastructura feroviară societăților respective, ci doar de înștiințare asupra faptului că aflat pe infrastructura neinteroperabilă Roșiori - Turnu Măgurele km 200+400 nu mai este funcțional și prin urmare nu se poate face joncțiunea cu linia ferată industrială ce aparține recurentei.

În ceea ce privește critica adusă sentinței recurate referitoare la faptul că societatea recurentă a fost constrânsă să încheie un contract cu clauze abuzive, trebuie menționat faptul că plângerea făcută de SC A. SRL în fața Consiliului de supraveghere din domeniul feroviar a vizat un posibil tratament inechitabil sau discriminatoriu aplicat de către gestionarul infrastructurii feroviare recurentei în raport cu alți operatori de pe aceeași secție de circulație.

Se susține de recurentă că diferența dintre condițiile specific existente pe cele trei linii x nu poate conduce la tarife de 8 ori mai mari, apreciind că sentința recurată este nelegală și netemeinică.

Astfel, autoritatea de supraveghere din domeniul feroviar a analizat modul de formare a tarifelor pretinse de SC D. SRL de la SC A. SRL, în baza contractului din 2013, în comparație cu cele calculate în baza celorlalte două contracte exemplificate de către SC A. SRL, dar și în comparație cu alte contracte ale unor terți, ajungând la concluzia că în realitate, diferențele de tarif, pe componentă fixă, reprezentată de salariile personalului ce deservea schimbătoarele de cale, erau unele justificate obiectiv, întrucât condițiile tehnice nu erau similare.

De altfel, chiar art. 4 alin. (6) din O.G. nr. 89/2003, statuează că analiză caracterului nediscriminatoriu al sistemului de tarife practicate de administratorul infrastructurii, va fi realizată numai în privința unor "prestații de servicii de un tip echivalent, în zone de piață similare".

Recurenta susține că atât Consiliul de supraveghere, cât și judecătorul fondului au realizat numai o analiză superficială a faptului că în cazul noului contract propus, SC D. SRL redimensionează necesarul de personal la 1 împieगत de mișcare și 4 revizori de ace.

Din cuprinsul pct. 35 din Decizia contestată rezultă că dimensionarea propusă de SC D. SRL era justificată în mod obiectiv.

Tot în privința stabilirii componentelor tarifului perceput de SC D. SRL, recurenta mai susține că nu ar trebui să suporte și componenta de cost privind instalațiile de semnalizare, în valoare de 286,5 lei, întrucât „linia închiriată nu este dotată cu astfel de instalații.

Aceste susțineri sunt nedovedite, fiind contrazise de către proprietarul instalațiilor tehnice aferente liniei, respectiv de către CN E. SA, care, în Nota de calcul transmisă B. și înregistrată din 16 decembrie 2014, a menționat acest cost, precum și echipamentul respectiv.

Cât privește incidența prevederilor art. 5 alin. (1) din O.G. nr. 89/2003 față de alți operatori economici, parteneri contractuali ai recurteii, corect s-a reținut că aceste chestiuni nu pot face obiectul analizei în prezentul litigiu.

În raport de prevederile art. 496 N.C.P.C., Înalta Curte va respinge ca nefondat recursul declarat de SC A. SRL.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge recursul declarat de SC A. SRL împotriva sentinței nr. 232 din 28 ianuarie 2016 a Curții de Apel București, secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 22 iunie 2017.